

i den legitime Valutahandel. Den Kreds, som hidtil havde handlet med Valuta, skulde vedblive dermed, det var i det hele taget ikke Meningen at lægge Erhvervslivet nogen Hindring i Vejen. Ikke saa snart var Valutacentralens Bestyrelse udnævnt, før den straks begyndte at handle i Strid med disse Bemærkninger, altsaa med det, man kunde kalde for Lovens Forudsætning. Jeg maa mene — jeg udtalte det før og skal gentage det —, at selve Sammensætningen af Valutacentralens Bestyrelse var et Misgreb af den daværende Handelsminister, idet han udnævnte Nationalbankdirektør Green og Kontorchef Cohn, som begge er Nationalbankelementer; medens det, det gjaldt om ved Skabelsen af Valutacentralen, netop i højeste Grad var at faa Folk til dens Bestyrelse, som kunde staa ganske objektivt i dette Forhold, synes man nu tværtimod at have faaet rodet Nationalbanken og Valutacentralen — den, der skulde staa over alt — sammen i en haabløs Vælling. Det er ikke, fordi jeg noget Øjeblik tror, at ikke de paagældende Mænd ærligt bestræber sig for at holde disse to Ting ude fra hinanden, men sligt er ikke gørligt for menneskelig Psyke. Her indtræder for let, som allerede en af vor Aandsverdens største Forfattere har talt om, det Øjeblik, hvor der sker en sagte glidende Forveksling mellem det subjektive og det objektive. Medens det vel kan være af Betydning for Nationalbanken, at disse Restriktioner gennemføres, er det i Virkeligheden skadeligt for hele vort Forretningsliv. Men jeg gaar videre med Valutacentralens Historie. Den begyndte altsaa med at handle i fuldkommen Strid med Forudsætningerne ved ikke at give Bemyndigelse til den Kreds, der faktisk den Gang handlede med Valuta, Handelen med Valuta blev et Privilegium, som Valutacentralen uddelte efter eget Tykke. Den tog det fra Institutioner og Forretninger, som magtede den Forretning og havde magtet den i Aarevis, og gav den til Institutioner og Forretninger, som hidtil ikke havde Begreb om Valutahandel, og som naturligvis var glade ved at faa denne Appelsin kastet i sin Turban, men som i øvrigt blev sat i den største Forlegenhed, fordi de ikke vidste, hvordan de skulde bære sig ad. De havde ikke andet at gøre end at engagere Ekspertter fra de Forretninger, hvem man berøvede Adgangen til at drive denne fuldkomne legitime Forretning. Der er før fremsat offentlig Kritik, ogsaa i dette høje Ting, heraf. Det vilde have været klædeligt for Valutacentralens Mænd, om de havde for-

klaret, efter hvilke Principper man er gaaet frem, men naar Valutacentralen har tiet stille og ikke forklaret, efter hvilke Principper man er gaaet frem, er det vel, fordi man ikke er gaaet frem efter nogen Principper, og at det da ikke har været muligt at angive nogen Motivering derfor.

Men Valutacentralen gaar endnu videre og gaar saa vidt, at man slaar fast i en vis given Periode — og det er det, som nu skal fortsættes —, at naar Folk skal have Valuta til at dække Betalingskrav fra Udlandets Side, skal disse Krav være forfaldne, inden Folk kan faa Lov til at købe den til Dækningen fornødne Valuta. Nu ser jeg med Tilfredsstillelse, at den tidligere Handelsminister, som har foreslaaet selve Loven, nemlig nuværende Folketingsmand Jørgen Christensen, derom har udtalt følgende: „Der staar ikke ganske bestemt i Loven, at man har Lov til at dække Varer til enhver Tid“, som han udtrykker sig. Næh, det staar der ganske vist desværre ikke. „Men“, fortsætter den tidligere Handelsminister, „det er dog sikkert en Forudsætning, saa naar Valutacentralens Bestyrelse har udstedt en Bekendtgørelse om, at ikke forfaldne Forpligtelser grundet i Varekøb ikke under alle Forhold kan dækkes, er jeg ikke ganske sikker paa, at det er i Lovens Aand.“ Ja, det er et blidt Udtryk for, at ogsaa den Handelsminister, der har foreslaaet selve den nu-gældende Valutalov, er klar paa, at det ikke er i Lovens Aand, at det er ganske stridende med Lovens Aand. Der er derfor, synes det mig, ingen Anledning til at lovfæste Foranstaltninger, som er truffet maaske i Overensstemmelse med Lovens Bogstav, men som selve den Mand, der har foreslaaet Loven, med Rette maa mene ikke er i Overensstemmelse med Lovens Aand — for det er dog Aanden, det i saa Henseende kommer an paa.

Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til det ejendommelige Udtryk, den tidligere Handelsminister, nuværende Folketingsmand Jørgen Christensen bruger, idet han siger: „Der staar ikke ganske bestemt i Loven, at man har Lov til at dække Varer til enhver Tid.“ Almindelige Mennesker vilde vel tro, at han dermed mente, at man maatte have Lov til at importere Varer og betale dem, paa hvad Tidspunkt det behager en, men Udtrykket „dække“ synes mig at tyde paa — og deri bestyrkes jeg ved den Diskussion, der fandt Sted her i Landstinget i sin Tid mellem den daværende Handelsminister og mig —, at det, han dermed mener, idet han anvender et